

FLORICA SCÎRȚAN

E

xistă undeva, în spațiul nevăzut de public al scenei — în imensele ei culise —, o lume ce se dăruie creației, contribuind, cu mai mult ori cu mai puțin, la nașterea unui spectacol de teatru.

Unii au grijă, cu ceasuri înainte de ridicarea cortinei, ca decorul să fie pus la îndemână, costumele să fie aduse în cabine, cutiilor de machiaj să nu le lipsească nimic. Alții sînt nedespărțiți de înfrigurarea pregătirii unei noi premiere, de acea muncă de nesfîrșite căutări, înfiripări și reveniri. Florica Scîrțan era unul dintre aceștia. Ea a cunoscut emoțiile mai tuturor premierelor Naționalului, timp de cîteva decenii.

Cititorul afișului primei noastre scene descoperă, alături de numele mari, și pe cel al Floricăi Scîrțan, care „îi îmbrăcă“ pe eroii atîtor epoci și lumi, mișcîndu-se cu siguranța unui meșteșug cunoscut de ea pînă în cele mai intime taine. Cîte eroine nu și-au purtat mantiile regești, distincția sau, dimpotrivă, o nobilă simplitate, în veșmintele înjghebate de această meșteră din atelierele Naționalului.

În mod paradoxal, cîteodată spectatorul ia act de existența unui astfel de artist al atelierului ce lucrează pentru scenă abia atunci cînd acesta înclină steagul de muncă al unei vieți care n-a pulsant decît pentru și prin scenă, fără să-i fi înfruntat vreodată luminile.

Pentru Florica Scîrțan, singurele reflectoare erau becurile atîrnate la capătul firului electric în atelierul de croitorie. Dar emoțiile ei nu erau mai mici ca ale interpreților. Cu fiecare nouă ridicare de cortină, dădea și ea un examen. Și trecerea atîtor ani n-a făcut să-i scadă nici emoțiile, nici entuziasmul.

În apropierea premierei lucra zi și noapte, cu o vibrație și o bucurie care te făceau să crezi că numai acest ritm îi place.

Așa am cunoscut-o pe Florica Scîrțan. Și așa ne rămîne în amintire.

Gabriela Nazarie